

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **DI, z. s.**, (původně **Dance macabre**) se sídlem v Brně, Rolnická 661/7, IČ: 22889167, zastoupen Mgr. Jaroslavem Bártou, advokátem se sídlem v Brně, Kobližná 19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, za účasti osoby zúčastněné: **Mgr. Ing. Z. K., dr. h. c.**, bytem H., P., o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 6. 2015, č. j.: MV-22003-8/ODK-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 15. 6. 2015, č. j.: MV-22003-8/ODK-2015 a rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 13. 5. 2015, č. j.: KUJI 32746/2015, se zrušují.
- II. Krajskému úřadu Kraje Vysočina se ukládá, aby žalobci poskytl informace v souladu s jeho žádostí ze dne 10. 1. 2015, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Jaroslava Barty, advokáta.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 6. 2015, jímž bylo vyhověno jeho odvolání a zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina (dále jen „povinného subjektu“) ze dne 13. 5. 2015 č. j.: KUJI 32746/2015, kterým byla odmítnuta žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Současně žalobce požadoval, aby Městský soud nařídil povinnému subjektu poskytnout informace ohledně řádné a mimořádné odměny (platu) ředitele Krajského úřadu kraje Vysočina v kalendářním roce 2014, a to do 15 dnů ode dne právní moci rozhodnutí.

V podané žalobě žalobce uvedl, že dne 10. 1. 2015 žádal povinný subjekt v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím o sdělení informace „*Jakou řádnou a mimořádnou odměnu (plat) obdržel ředitel Krajského úřadu Kraje Vysočina v kalendářním roce 2014?*“. Rozhodnutím ze dne 13. 5. 2015 č. j.: KUJI 32746/2015 povinný subjekt již potřetí odmítl žalobci sdělit požadovanou informaci s odkazem na ustanovení § 8a a § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím. Odvolání, které žalobce proti tomuto rozhodnutí podal, bylo vyhověno a předmětné rozhodnutí povinného subjektu bylo již potřetí zrušeno a vráceno povinnému subjektu k novému projednání. Žalobce v žalobě zdůrazňuje, že tento tzv. „ping-pong“, který se mezi povinným subjektem a žalovaným (dále též „nadřízený orgán“) odehrává, svědčí o tom, že se povinný subjekt velmi intenzivně snaží oddálit poskytnutí informace, přičemž povinný subjekt nepřichází ve svých opakovaných rozhodnutích s žádnou novou argumentací, která by jako jediná ospravedlňovala skutečnost, že povinný subjekt zdárně ignoruje právní názor nadřízeného orgánu, kterým je podle zákona vázán. Tímto jednáním povinný subjekt konstantně porušuje ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, na což je nepřetržitě upozorňován ve zrušujících rozhodnutích nadřízeného orgánu. Žalobce konstatoval, že povinný subjekt takto jedná v rozporu se smyslem a účelem zákona. Dále žalobce uvedl, že se ocitl v „kolotoči“ vydávání rozhodnutí o odmítnutí žádostí o poskytnutí informace, která jsou konstantně rušena odvolacím orgánem, a povinný subjekt je vyzýván k respektování závazného právního názoru. Tímto se však může dosáhnout pouze toho, že správní řízení nebude nikdy pravomocně ukončeno, v důsledku čehož nebude mít žalobce v budoucnu možnost obrátit se na správní soud. Pak by se jednalo o rozpor s ustanovením čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce zmínil, že klíčovým je v této věci obsah ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, který je podle žalobce dostatečným důvodem pro neodmítnutí žaloby a dále také závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j.: 6 As 113/2014-35. Počínání povinného subjektu je tak za šikanózní a odporující smyslu a účelu zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že se zcela ztotožňuje s obsahem žaloby. Poukázal na to, že již ve svém prvním rozhodnutí zastával kontinuální názor, který byl a nadále je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, tedy že informace týkající se výše platů ředitelů krajských úřadů je nutné ze strany povinného subjektu poskytnout. Ve svých čtyřech rozhodnutích, včetně toho, které je napadeno žalobou, tedy oponoval argumentaci povinného subjektu. Povinný subjekt si konstantně odmítání poskytnout informaci ospravedlňoval argumentací vztahující se k vítězství práva na soukromí dotčených osob podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod, nad právem na informace žadatele podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod nebo nejasností výkladu pojmu příjemce veřejných prostředků, který byl judikaturou

Nejvyššího správního soudu také opakovaně a ustáleně vyložen. Povinný subjekt však konstantně ignoruje právně závazný názor žalovaného. Podle žalovaného lze na přípustnost žaloby aplikovat závěry Nejvyššího správního soudu, vyjádřené v jeho rozsudku ze dne 28. 1. 2015, čj. 6 As 113/2014-34, a to i přesto, že ten se týkal věci, v níž obstruoval nadřízený orgán. Žalovaný dále uvedl, že nemá zájem na prodlužování ani nekonečném opakování řízení ve věci odvolání podle zákona o svobodném přístupu k informacím, avšak při svém rozhodování je vázán pravomocí podle ust. § 20 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s ust. § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby bylo zrušeno žalobou napadené rozhodnutí, dále také rozhodnutí povinného subjektu ze dne 13. 5. 2015, č. j.: KUJI 32746/2015 a soud by měl nařídit povinnému subjektu, aby poskytl požadovanou informaci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Pokud jde o náhradu nákladů řízení žalobce, její zaplacení by měl soud uložit přímo povinnému subjektu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Z obsahu správního spisu v projednávané věci vyplývá, že žalobce podal dne 10. 1. 2015 žádost o poskytnutí informace „*Jakou řádnou a mimořádnou odměnu (plat) obdržel ředitel Krajského úřadu Kraje Vysočina v kalendářním roce 2014?*“.

Rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina, tedy povinného subjektu, ze dne 21. 1. 2015 č. j.: KUJI 1682/2015 byla žádost žalobce odmítnuta (poprvé). K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím nadřízeného orgánu ze dne 23. 2. 2015 č. j.: MV-22003-4/ODK-2015, a věc byla vrácena povinnému subjektu k novému projednání.

Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 13. 3. 2015 č. j.: KUJI 19098/2015 byla žádost žalobce odmítnuta podruhé. Žalobce proti tomuto rozhodnutí opět podal odvolání. Nadřízený orgán svým rozhodnutím ze dne 17. 4. 2015 č. j.: MV-22003-6/ODK-2015 opět rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 13. 5. 2015 č. j.: KUJI 32745/2015 byla žádost žalobce odmítnuta potřetí. Žalobce i tentokrát podal odvolání a nadřízený orgán svým rozhodnutím ze dne 15. 6. 2015 č. j.: MV-22003-8/ODK-2015 rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 14. 7. 2015 č. j.: KUJI 49093/2015 byla žádost žalobce odmítnuta (počtvrté). Žalobce dne 15. 7. 2015 podal proti tomuto rozhodnutí odvolání a následně podal dne 31. 7. 2015 žalobu ke zdejšímu soudu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2015. O posledním odvolání bylo rozhodnuto až 19. 8. 2015 č. j.: MV-22003-10/ODK-2015 a opět nadřízený orgán rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že Krajský úřad Kraje Vysočina opakovaně rozhoduje o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informace ohledně výše řádné a mimořádné odměny (platu) ředitele krajského úřadu v roce 2014. Jeho obsáhlá

argumentace, již setrvale odůvodňuje odmítnutí žádosti, je ve všech rozhodnutích totožná. Podstatou této argumentace je zvážení zájmu na svobodném přístupu k informacím na straně jedné a zájmu na ochraně osobních údajů na straně druhé, se závěrem, že při posuzování předmětné žádosti převažuje Listinou základních práv a svobod zaručené právo na ochranu soukromého a rodinného života, včetně potlačení nároku na přístup k informacím o platech.

Argumentace žalovaného Ministerstva vnitra jako nadřízeného orgánu rovněž zůstala v podstatě totožná, s tím, že ohledně povinnosti poskytnout požadované informace odkázalo a závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010-79, ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, a ohledně přípustnosti žaloby pak na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014-35.

Soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti žaloby, protože je zřejmé, že ta směřuje proti rozhodnutí, které není konečným rozhodnutím ve věci samé: žalovaný jako nadřízený orgán jím rozhodl tak, že rozhodnutí povinného subjektu vydané v I. stupni zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Tato skutečnost by za obvyklých okolností bránila tomu, aby žaloba mohla být projednána. V nyní rozhodované věci však dospěl městský soud k závěru, že je zde nutno aplikovat závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014-35.

Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí dospěl vyšel z požadavku efektivnosti soudní ochrany před opakovaným účelovým rušením rozhodnutí povinného subjektu o neposkytnutí informace odvolacím orgánem prostřednictvím řízení o žalobě proti rozhodnutí o odvolání, a to s využitím postupu dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím (přitom poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 11. 10. 2013, č. j. 7 As 4/2013 – 81, v němž soud potvrdil, že rozhodnutí, jímž odvolací orgán ruší rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a věc mu vrací k dalšímu řízení, může být za určitých okolností podrobeno soudnímu přezkumu, a to právě s ohledem na specifika řízení o poskytnutí informace). Výslovně pak konstatoval, že:

[27] V současné praxi povinných subjektů se bohužel nezřídka vyskytuje situace, že po skutkové stránce i z hlediska právního posouzení je zřejmé (a judikaturou soudů vyjasněno), že žádosti o poskytnutí určité informace musí být povinným subjektem vyhověno, neboť neexistují žádné skutečné důvody, pro které by bylo možno poskytnutí informace odepřít. Přesto však povinný subjekt z důvodů, které často nejsou navenek zřejmé, nemá zájem informaci poskytnout či má zájem poskytnutí informace přinejmenším co nejvíce oddálit. Povinný subjekt takto jedná v rozporu se smyslem a účelem zákona, avšak jelikož obvykle nemůže svoji nevěli dodržovat zákon otevřeně projevit, uchyluje se k obstrukcím, účelovému postupu, zdržování a fakticky zneužívá svého vrchnostenského postavení při postupech a řízeních ve věci poskytnutí informace. Často pak povinný subjekt a odvolací orgán, které v řadě případů fakticky a institucionálně splývají (tak je tomu u žalovaného jako odvolacího orgánu a povinného subjektu i v nyní projednávaném případě), k těmto praktikám používají i instančního vztahu, jenž mezi nimi existuje. Je zjevné, že uvedeným snahám nerespektovat zákon musí správní soudnictví být schopno čelit a že musí nalézt procesní prostředky, jak povinné subjekty přimět k tomu, aby informaci, která poskytnuta být má, poskytly řádně a bez průtahů. Jak již uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v bodě 15 svého usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 As

3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb. NSS, „(s)myslem a účelem soudní ochrany před nezákonným jednáním veřejné správy je poskytnout jednotlivci účinný prostředek obrany, a to zásadně bez ohledu na formu, kterou veřejná správa jedná. Takový právní prostředek musí dokázat nezákonnému jednání či postupu zabránit, děje-li se, včetně toho, aby veřejnou správu donutil konat tam, kde konat má (k tomu směřuje čl. 36 odst. 1 Listiny), anebo nezákonné jednání odstranit, událo-li se již (k tomu směřuje zejména čl. 36 odst. 2 Listiny). Odstavec 3 zmíněného článku pak zajišťuje, že mohou být reparovány materiální následky veškerého nezákonného jednání veřejné správy směřovaného vůči jednotlivci. Byla-li by totiž možná soudní ochrana pouze vůči některým formám nezákonného jednání veřejné správy (typicky formálním rozhodnutím), bylo by pro běžného zákonodárce velmi jednoduché se jí vyhnout tím, že by tu část činnosti veřejné správy zaměřené proti jednotlivcům a dotýkající se jejich základních práv, kterou by chtěl vyjmout ze soudní ochrany, uskutečňoval ve formách této ochrany nepodléhajících. Něco takového by nerespektovalo ústavní požadavek šetření podstaty a smyslu základního práva na soudní ochranu před nezákonným jednáním veřejné správy.“

[28] Na druhé straně je třeba respektovat zásadu dělby moci mezi soudnictvím a mocí výkonnou, z níž plyne, že soudní moc nemá svojí činností nahrazovat moc výkonnou, nýbrž má zasáhnout, pokud výkonná moc nečiní, co dělat má, anebo činí, co dělat nemá, a přimět výkonnou moc k nápravě. Úkolem správního soudnictví v oblasti poskytování informací je tedy zajistit jak věcný rámec poskytování informací (tj. že budou poskytnuty ty informace, které být poskytnuty mají, a nebudou poskytnuty, které být poskytnuty nemají), tak rámec časový (tj. zejména zabránit tomu, aby povinný subjekt fakticky svoji povinnost vyprázdnil tím, že informaci, o níž není pochyb, že poskytnuta být má, poskytne teprve po dlouhém a úporném procesním „boji“ se žadatelem o poskytnutí informace, takže pro žadatele uvedená informace často již nebude mít význam).

[29] ...

[30] ...

[31] Pokud tedy žalobce v žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. tvrdí konkrétní důvody nasvědčující ve shora popsaných intencích tomu, že odvolací (nadřízený) orgán postupoval při vydání rozhodnutí, kterým zrušil rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a vrátil věc povinnému subjektu k dalšímu řízení, v rozporu se smyslem a účelem zákona o svobodném přístupu k informacím, a pokud soud zjistí, že tvrzení žalobce odpovídají skutečnosti, není důvodu, aby soud takovou žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. jako nepřípustnou pro nevyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem. Naopak, žalobu projedná (nejsou-li jiné překážky k takovému postupu) a věcně o ní rozhodne v souladu s § 16 odst. 4 informačního zákona. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu ostatně v jiné souvislosti ve svém nedávném již zmíněném usnesení ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, v bodě 122 uvedl: „(…) Podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu (p)ři soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního

právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Jak je ze samotného znění druhé věty citovaného ustanovení zřejmé, v případech, na které tato věta dopadá, má krajský soud vedle pravomoci zrušit rozhodnutí o odvolání také pravomoc (a tedy i povinnost pravomoc uplatnit, jsou-li splněny zákonné podmínky) nařídít povinnému subjektu poskytnutí informací. Smysl a účel uvedeného ustanovení je zřejmý – zabránit „ping-pongu“ mezi povinným subjektem resp. odvolacím orgánem na straně jedné a správními soudy na straně druhé a zajistit, že prostřednictvím soudní ochrany bude rychle a účinně dosaženo poskytnutí informace v případech, kdy poskytnuta být má, avšak povinný subjekt ani odvolací orgán tak neučinily. Krajský soud má při postupu podle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím nejen postavení orgánu kasačního, nýbrž i postavení orgánu nalézajícího hmotné právo. Je tedy na něm, aby ověřil, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, a pokud ne, aby jej v potřebné míře zjistil, a poté aby posoudil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li takové důvody, je povinen povinnému subjektu nařídít požadované informace poskytnout. (...)“

[32] Oporou pro tento závěr může být i doslovné znění ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, jež neobsahuje výslovnou podmínku, že musí jít o odvolací rozhodnutí zamítavé (hovoří se v něm pouze o přezkumu rozhodnutí o odvolání). Přezkum zamítavého, a tudíž ve správním řízení konečného rozhodnutí je nepochybně železným pravidlem správního soudnictví, nicméně v tomto případě, je-li ustanovení § 16 odst. 4 informačního zákona samo o sobě považováno za výjimečnou (nebo dokonce nekonceptní) právní úpravu, lze stejně výjimečně a do jiných oblastí správního práva nepřenositelně připustit přezkum zrušovacího rozhodnutí o odvolání, je-li zjevné, že jeho účelem bylo zabránit žadateli v přístupu k soudní ochraně práva na přístup k informacím.

Městský soud na základě výše uvedeného tedy dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci nelze žalobu odmítnout jako nepřípustnou, ale je nutno o ní rozhodnout věcně. Překážkou takovému postupu zde není ani skutečnost, že na rozdíl od věci, v níž své závěry koncipoval Nejvyšší správní soud, nejde o nezákonný, resp. zákon obcházející postup Ministerstva vnitra jako nadřízeného orgánu, ale že taková nezákonnost je spatřována výslovně na straně povinného subjektu, tedy Krajského úřadu Kraje Vysočina. Jen pro úplnost pak soud poukazuje na to, že na výše uvedených závěrech Nejvyšší správní soud szastává setrvale, jak je zřejmé například z jeho rozsudku ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015 – 44 (www.nssoud.cz).

Podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím *soud při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*

Jestliže zmíněné ustanovení soudu ukládá, aby při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání sám posoudil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti (neposkytnutí informace) a v případě, že soud žádné důvody pro odmítnutí žádosti neshledá, musí zrušit rozhodnutí o odvolání i rozhodnutí povinného subjektu a přikázat povinnému subjektu, který není ani účastníkem soudního řízení, aby požadovanou informaci žadateli (žalobci) poskytl, pak to ve světle závěrů Nejvyššího správního soudu znamená, že soud je zmocněn k tomu, aby v případě neexistence důvodů pro odmítnutí žádosti v podstatě nahradil rozhodnutí povinného subjektu vlastním.

Městský soud má při aplikaci citované normy za to, že byt' je mu uloženo, aby sám zkoumal, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti, nelze tuto normu interpretovat tak, že by úkolem soudu bylo aktivně pátrat po tom, zda v případě konkrétní žádosti o poskytnutí informací je či není dán kterýkoliv z důvodů pro odmítnutí takové žádosti, jak jsou vymezeny v ust. § 7 až 11 zákona o svobodném přístupu k informacím. Byt' ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím představuje jistou výjimku z pouhého soudního přezkumu, když správní soud je tu nadán pravomocí rozhodnout ve správní věci samotné, přesto se nestává další instancí ve správním řízení a není jeho úkolem zcela nahradit rozhodování povinného subjektu, resp. nadřízeného orgánu. Městský soud má tak za to, že vždy bude úkolem soudu zkoumat, zda jsou anebo nejsou dány právě ty důvody, jimiž ve svých rozhodnutích argumentoval povinný subjekt (případně nadřízený orgán) – s otázkou jejich existence se tedy musí soud výslovně vypořádat. Existencí dalších možných důvodů podle ust. § 7 až 11 zákona o svobodném přístupu k informacím se však soud bude zabývat právě a pouze tehdy, pokud budou vzhledem k povaze konkrétní požadované informace přicházet v úvahu anebo pokud budou dokonce ve věci zjevně dány, byt' by na ně povinný subjekt, resp. nadřízený orgán, ve svém rozhodnutí nepoukázal. Například tedy šlo-li o žádost o informace týkající se obchodní činnosti povinného subjektu, bylo by nutné, aby soud zkoumal možnou existenci obchodního tajemství podle ust. § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím. Obdobně by musel postupovat, pokud by z okolností případu dospěl k názoru, že požadovaná informace by mohla mít povahu informace utajované (viz ust. § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Při rozhodování v aktuální věci se tedy soud zabýval právě a pouze tím, zda existuje povinným subjektem tvrzený konflikt mezi zájmem na ochranu soukromí a právem na informace, resp. zda v takovém konfliktu je nutno upřednostnit právě zájem na ochranu soukromí.

V této záležitosti soud vycházel ze závěrů, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j.: 8 As 55/2012-62 (www.nssoud.cz). V něm byl proveden obsáhlý test proporcionality mezi oběma zmíněnými zájmy, přičemž právě pro obsáhlost těchto úvah Nejvyššího správního soudu městský soud cituje pouze závěry, shrnuté Nejvyšším správním soudem tak, že:

I. Informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, zásadně poskytují.

II. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků (§ 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím) jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

Městský soud o věci uvážil takto:

Podle ust. § 69 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů, *ředitel je zaměstnancem kraje. Za plnění úkolů svěřených krajskému úřadu v samostatné a přenesené působnosti je odpovědný hejtmanovi.*

Soud tedy konstatoval, že základní podmínka pro poskytnutí informace o platu ředitele Krajského úřadu Kraje Vysočina je splněna, neboť se nepopíratelně jedná o zaměstnance placeného z veřejných prostředků.

Podle ust. § 69 odst. 2 citovaného zákona *ředitel*

- a) zajišťuje úkoly v přenesené působnosti kraje vyplývající ze zvláštních zákonů,*
- b) podává Ústavnímu soudu návrh na zrušení nařízení obce za podmínek stanovených zvláštním právním předpisem,*
- c) podle zvláštních předpisů plní vůči zaměstnancům kraje zařazeným do krajského úřadu funkci statutárního orgánu zaměstnavatele,*
- d) stanoví podle zvláštních předpisů platy zaměstnancům kraje zařazeným do krajského úřadu,*
- e) je nadřízeným všech zaměstnanců kraje zařazených do krajského úřadu a kontroluje jejich činnost,*
- f) vydává zejména organizační a pracovní řád, spisový řád a skartační řád krajského úřadu,*
- g) je oprávněn předkládat radě návrhy na vydání nařízení kraje,*
- h) určuje po projednání s hejtmanem své zástupce,*
- i) plní úkoly uložené mu zastupitelstvem, radou nebo hejtmanem,*
- j) plní úkoly stanovené v samostatné působnosti zastupitelstvem a radou a další úkoly stanovené zákonem.*

S ohledem na takto vymezenou působnost a pravomoc ředitele krajského úřadu má soud za to, že ředitel krajského úřadu není a nemůže být osobou, která by se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu *podílela jen nepřímo a nevýznamným způsobem*, tudíž neexistují žádné důvody, pro které by mohl povinný subjekt odmítnout informaci o jeho platu poskytnout. Zájem na přístup k informacím tu tedy musí dostat přednost před zájmem na ochranu soukromí.

Městský soud přitom neshledal žádný rozumný důvod pro to, aby v nyní projednávané věci nebyly použity výše citované závěry Nejvyššího správního soudu. Takový důvod nevystal ani z vyjádření ředitele Krajského úřadu Kraje Vysočina Mgr. Ing. Z. K., který v řízení vystupuje jako osoba zúčastněná. Ačkoliv mu soud poskytl na

vědomí jak žalobu, tak i vyjádření žalovaného k ní, Mgr. K. vlastní vyjádření k věci nezaslal.

Za tohoto stavu věci pak městský soud shledal, že není pochybnost o tom, že se povinný subjekt dopouští obstrukčního jednání. Nadřízený orgán již čtyřikrát zrušil rozhodnutí povinného subjektu, věc mu vrátil k novému projednání s tím, že povinný subjekt je ze zákona vázán právní názorem, který mu nadřízený orgán ve svém zrušujícím rozhodnutí poskytne (viz ust. § 90 odst. 1 písm. b správního řádu). Soud nemá pochyb, že povinný subjekt nerespektuje právní názor nadřízeného a frapantně pokračuje v obstrukčním jednání, kterým oddaluje rozhodnutí ve věci a nutí žalobce, aby vynakládal další a další prostředky k tomu, aby dosáhl spravedlnosti. Činí tak přitom za stavu, kdy právní problém, tedy konflikt mezi zájmem na ochranu soukromí a zájmem na přístupu k informacím, byl jednoznačně a srozumitelně vyřešen judikaturou Nejvyššího správního soudu, zejména tedy rozsudkem ze dne 22.10.2014, čj. 8 As 55/2012 – 62.

Soud proto přisvědčil žalobci ve všech jeho námitkách a na základě výše uvedených skutečností zrušil rozhodnutí nadřízeného orgánu i povinného subjektu a přikázal povinnému subjektu, aby žadateli poskytl požadovanou informaci. Soud závěrem považuje za důležité uvést, že po předmětných rozhodnutích následovalo ještě jedno celé procesní „kolo“, kterého si je soud vědom. K tomu soud pouze dodává, že podmínky pro podání žaloby podle ust. § 65 správního řádu soudního byly splněny již po třetím procesním kole, a proto soud k poslednímu, tedy čtvrtému kolu, které navíc nepřineslo nic nového, vůbec nepřihlíží (srov. rozsudek NSS č. j.: 6 As 113/2014-35).

Závěrem soud považuje za nutné pojednat o skutečnosti, že náklady řízení jsou požadovány po žalovaném, a nikoliv po povinném subjektu, jak žalovaný navrhoval. Soud konstatuje, že platná právní úprava v ust. § 57 a násl. soudního řádu správního neumožňuje, aby náhrada nákladů řízení byla uložena povinnému subjektu. Podle dosud známé judikatury se touto otázkou výslovně zabýval soud v jediném dostupném rozhodnutí, kdy možnost přikázání úhrady nákladů řízení na povinném subjektu odmítl, a to s ohledem právě na skutečnost, že takový postup soudní řád správní neumožňuje – viz usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 8. 2015, č. j. 62 A 4/2015-155.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odstavec 1 soudního řádu správního, podle kterého má žalobce, který byl ve sporu úspěšný, právo na náhradu účelně vynaložených nákladů proti neúspěšnému žalovanému. Výše nákladů řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000,- Kč a dále náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu; celkem 6 800,- Kč. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto s ohledem na § 57 odst. 2 soudního řádu správního se náhrada zvyšuje o částku odpovídající této dani, a to 21 % z částky 6 800,- Kč, tj. o 1 428,- Kč. Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným částka 11 228,- Kč. Duplika reagující na vyjádření žalovaného ze dne 26. 9. 2016, ani přípis ze dne 15. 12. 2016, kterým zástupce žalobce soud pouze informoval o změně názvu žalobce, nepřinesly pro rozhodování soudu nic zásadního, proto soud za tyto úkony žalobci náklady řízení nepřiznal.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 soudního řádu správního).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. ledna 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková